

راهی به سوی قرآن

مؤلف: ابراهیم بن عمر السکران

مترجم: مجتبی دوروزی

www.ketab.ir

السكران، ابراهيم بن عمر، ۱۹۷۶-م.
الطريق الى القرآن . فارسی
راهی به سوی قرآن / مولف ابراهیم بن عمر السكران ؛ مترجم مجتبی دوروزی.
مشخصات نشر : تهران: نشر احسان، ۱۴۰۰.
مشخصات ظاهری : ۱۳۶ ص
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۳۴۹-۸۳۵-۸
یادداشت: کتابنامه.
موضوع: قرآن -- تاثیر
موضوع: شیوه زندگی -- جنبه های قرآنی
شناسه افزوده: دوروزی، مجتبی، ۱۳۵۴ - ، مترجم
رده بندی کنگره: BP۸۶/۴
رده بندی دیویی: ۲۹۷/۱۵۹
شماره کتابشناسی ملی: ۸۴۴۲۱۴۵

www.ketab.ir

راهی به سوی قرآن

تالیف: ابراهیم بن عمر السكران

مترجم: مجتبی دوروزی

ناشر: نشر احسان

چاپخانه: چاپ مهارت

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

نوبت چاپ: اول - ۱۴۰۰

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۳۴۹-۸۳۵-۸

راهی به سوی قرآن

بهر احسان

تهران، خیابان انقلاب، روبروی دانشگاه تهران، پاساژ فروزنده، شماره ۴۰۶.

www.nashrehsan.com

تلفن: ۶۶۹۵۴۴۰۴

فهرست

مقدمه	۷
۱- سلطه و سیره‌ی قرآن	۱۱
۲- بیندیش... چگونه بهت زده شدند!	۲۳
۳- منازل اشعری‌ها	۳۱
۴- همراه با قلب‌های سنگی	۴۱
۵- سرگردانان	۴۷
۶- طولانی کردن راه	۵۵
۷- از جمله بخش‌های تفسیر	۶۱
۸- همه‌ی برنامه در أم الكتاب	۶۷
۹- صدای شب‌های رمضان	۷۷
۱۰- ریسمان نظم‌دهنده در کتاب خداوند	۸۵
گفتار پایانی	۱۲۹

مقدمه

الحمد لله و بعد:

به راستی سخن برخی از انسان‌های صالح و نیکوکار همیشه مرا تحت تاثیر قرار داده و شگفت‌زده نموده است. نگاه که از تفاوت خیره‌کننده‌ی پدید آمده در زندگیشان و از فرق بزرگی که در فهم و تشخیص صحیح و تثبیت فکرشان که به برکت این قرآن مشاهده می‌کنند، سخن می‌گویند.

همواره از سخن بعضی از پارسایان در شگفتم، آنگاه که می‌بینم شور و اشتیاق درونی خود را پس از تلاوت قرآن بیان می‌کنند.

آنان از چیزی سخن می‌گویند که آن را احساس می‌کنند گویی با حواسشان آن را لمس می‌کنند و آن قدرت اراده‌ای است که در خصوص انجام کارهای خیر و نیک و دوری گزیدن از گناهان و معاصی در آنان پدید می‌آید. آنان از آرامش خیال و امنیت ذهنی به هنگام وجود نزاع‌های فکری و رقابت‌های اجتماعی سخن به میان می‌آورند. بلکه بالاتر و بیشتر از همه‌ی این‌ها مفتخر شدن ذات پیامبر ﷺ به قرآن!

مرا تحت تاثیر قرار می دهد، آقا و سرور فرزندان آدم به کتاب خداوند مفتخر می گردد. بنگر که قرآن اوضاع و احوال پیامبر ﷺ را پیش از قرآن و بعد از آن چگونه به تصویر می کشد، می فرماید: ﴿وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ﴾ (الشوری: ۵۲) «و همچنین ما (قرآن را) چونان روحی از کلام خود به تو وحی کردیم و تو (پیش از آن) نمی دانستی کتاب و ایمان چیست» و یا می فرماید: ﴿ثُمَّ نَفَّسْنَا عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ وَإِن كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ﴾ (یوسف: ۳) «ما با وحی کردن این قرآن به تو، بهترین قصص (داستان سرایی) را بر تو حکایت می کنیم، و بی گمان، پیش از آن، از بی خبران بودی او چیزی از این داستان و شگفتی ها و حکمت های آن را نمی دانستی».

تو را به خدا بنگر که اوضاع و احوال پیامبر ﷺ بعد از فرو فرستاده شدن قرآن برایشان چگونه تحت تاثیر و نفوذ قرآن قرار می گیرد، بلکه به چیزی عجیب تر از این بنگر و آن اوضاع و احوال پیامبر ﷺ بعد از رسالت است آنگاه که به همراه جبرئیل به مرور و مدارس قرآن می پردازد و آنگونه که بخاری می گوید: چگونه آن حضرت ﷺ در پخش خیر و نیکی، از بادهای وزنده نیز سبقت می گرفت.

این خود رسول الله ﷺ است که یقین و ایمانش کامل است و با این حال از قرآن تأثیر پذیرفته و شوق و جدیتش به انجام امور خیر فزونی می یابد، حال، حال و روز ما چگونه باید باشد که ضعیف بوده و نیازمند ارتباطی پیوسته با این قرآن هستیم (و این تأثیر پذیری ما تا چه اندازه خواهد بود)؟

بلکه بنگر که چگونه تلاوت این قرآن را ویژگی و مشخصه رسول الله ﷺ تعیین نموده و می فرماید: ﴿رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً﴾ (البینه: ۲) «پیامبری از

سوی خدا که کتاب‌هایی پاک را (بر آنان) می‌خواند». به این تصویر متأثر کننده و هیجان برانگیز از حال اهل ایمان در شب‌هایشان بنگر که چگونه خواب را بر خود حرام کرده و با قرآن همدم و همراه می‌گردند: ﴿أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ﴾ (آل عمران: ۱۱۳) «گروهی (راست کردار و بر دین حق) استوار هستند که آیات خدا را در دل شب می‌خوانند.»

آیا فکر می‌کنی که خداوند متعال آموزه‌ها و توجیهات متعدد و متنوع برای عمق بخشیدن به پیوند و ارتباط با قرآن را به بیهودگی بیان داشته است؟

گاهی به صراحت ما را به تدبیر کردن تشویق کرده و می‌فرماید: ﴿أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ الْقُرْآنَ﴾ (محمد: ۲۴) «آیا در قرآن تدبیر نمی‌کنند؟»

و یک بار ما را به گوش فرا دادن به آن و خاموش بودن تشویق می‌کند و می‌فرماید: ﴿وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا﴾ (اعراف: ۲۰۴) «و هنگامی که قرآن خوانده شود، به آن گوش فرا دهید و خاموش باشید.»

و گاهی ما را به تغییر سبک تلاوت (با صداهای دلنشین در دستگاه‌های مختلف این فن) که در شنونده تاثیر می‌گذارد و دل و جانش را می‌رباید، فرامی‌خواند، تا به درک درست معنای این آیه نزدیک شود: ﴿وَرَتَّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾ (مزمّل: ۴) «و قرآن را چنان که باید شمرده و شیوا بخوان.»

و گاهی به ما دستور می‌دهد که پیش از تلاوتش با پناه بردن به خداوند از شر شیطان رانده شده جان و روحمان را آماده کنیم تا جان‌هایمان را برای استقبال از مفاهیم و مضامین آن پاک و مصفا گردانند: ﴿فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾ (نحل: ۹۸) «پس هرگاه قرآن بخوانی، از شیطان رانده شده به خداوند پناه جوی.»

و گاه در جان‌هایمان نهال زشت شمردن و بد دانستن دوری از قرآن را جای

می‌دهد: ﴿وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا﴾ (فرقان: ۳۰)
 «و پیامبر (خدا) گفت: «پروردگارا، بی‌گمان قوم من این قرآن را رها کردند.»
 و دفعاتی دیگر ما را متوجه فضیلت آن می‌نماید و اینکه قرآن برای پندپذیری آسان
 گردانیده شده پس آیا پندپذیری هست، و اینکه قرآن خیر و برکت عظیمی است و ...
 همه‌ی این‌ها بدین خاطر است که پیوند و ارتباطمان با قرآن را مستحکم گرداند.
 آیا فکر می‌کنی که همه‌ی این‌ها اتفاقی و تصادفی است و در پس خود معانی و
 مفاهیم مهم و حیاتی را حمل نمی‌کنند؟! »

بلکه آیا منطقی است که قرآن که خداوند بدان سوگند یاد می‌کند، و به خاطر بیان
 آن مورد ستایش قرار می‌گیرد و آن را بزرگترین کتاب آسمانی فرو فرستاده قرار داده، و
 (ابلاغ) آن را مختص محمد ﷺ فاضل‌ترین انسان گردانیده و حفظ الفاظ و کلماتش
 را ویژگی اهل علم قرار داده، آیا منطقی است که همه‌ی این ویژگی‌ها و بزرگی‌ها و
 عظمت‌ها از آن قرآن باشد و در عین حال کتابی عادی و معمولی در زندگی ما باشد؟!
 باید این شرافت و علو درجه‌ی قرآن به شکل عظمت و بزرگی در مضامین و
 محتویات ذات این قرآن انعکاس یابد، و باید این قرآن به موازات این عظمت در زندگی
 ما حضور داشته باشد.

و صلی الله و سلم علی نبینا محمد و آله و صحبه

أبو عمر

ربیع الآخر ۱۴۳۳ هـ ق